

Sygn. akt II K 843/14

2 Ds 387/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017r.

Sąd Rejonowy w R a c i b o r z u Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Sebastian Sroka

w obecności Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniach: 30.11.2015r., 16.12.2015r., 15.02.2016r., 19.05.2016r., 14.07.2016r., 18.09.2017r., 27.09.2017r. i 08.11.2017r.

sprawy:

J. S. (1)

s. B. i J.

ur. (...) w miejscowości P.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 11 sierpnia 2014 roku w N. podczas trwania sesji Rady Gminy N. znieważył G. P. (1) będącego radnym, a tym samym funkcjonariuszem publicznym, w ten sposób, że używał wobec niego słów powszechnie uznanych za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych;

tj. o czyn z art. 226 § 1kk

II. w dniu 11 sierpnia 2014 roku w N. w budynku Urzędu Gminy naruszył nietykalność cielesną G. P. (1) będącego radnym, a tym samym funkcjonariuszem publicznym, w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że odpychał go, a następnie dwukrotnie użył wobec niego gazu drażniącego, kierując strumień na twarz wymienionego, w wyniku czego doznał on urazu w postaci zapalenia spojówki oka lewego, które to obrażenia spowodowały rozstrój jego zdrowia na czas nieprzekraczający dni siedmiu;

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie wobec J. S. (1) o przestępstwa z art. 226 § 1 kk i z art. 222 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk warunkowo umarza ustalając okres próby na 1 (jeden) rok;

2. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzysta) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

3. na podstawie art. 629 kpk zasądza od J. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 1.460,73 (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt 73/100) złotych i obciąża go opłatą w kwocie 100 (sto) złotych.

Sędzia:

UZASADNIENIE

W dniu 11 sierpnia 2014 r. w godzinach od 15:30 do 16:50 w budynku Urzędu Gminy N. odbywała się sesja Rady Gminy. Sesji przewodniczył radny G. P. (2). Zebranie miało burzliwy przebieg. Radny J. S. (1) zgłaszał liczne zastrzeżenia podczas obrad. Przerzywał wypowiedzi innym uczestnikom. Swoim zachowaniem prowokował przewodniczącego G. P. (1). W pewnym momencie powiedział do pokrzywdzonego: „pan jest na poziomie zera”. Słowa te znieważyły pokrzywdzonego jako funkcjonariusza publicznego.

Po zakończonej sesji Rady Gminy N. pomiędzy oskarżonym, a J. F. nastąpiła ostra wymiana zdań. Oskarżony zwracał się do radnego niegrzecznie i obrażał go. Słyszając słowa oskarżonego, G. P. (1) zwrócił mu uwagę i zauważył, że jego zachowanie było bardzo niestosowne.

Jeszcze przed wyjściem z budynku G. P. (1) ponownie spotkał oskarżonego J. S. (2). Podczas wymiany zdań oskarżony odpychał pokrzywdzonego, a następnie dwukrotnie rozpylił w kierunku jego twarzy gaz pieprzowy. Nadto oskarżony wyzywał pokrzywdzonego od „gówniarza” i „flaka”.

W wyniku działania oskarżonego G. P. (1) doznał urazu w postaci zapalenia spojówki lewego oka. Spowodowało to rozstrój jego zdrowia na czas nieprzekraczający 7 dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań pokrzywdzonego G. P. (1) (k. 3 – 5, 82 – 83, 320)
- zeznań świadków: J. F. (k. 14 – 15, 321v.), K. O. (k. 16 – 17, 321v.), B. W. (k. 20, 321 v.), A. K. (k. 23 – 24, 322), M. G. (k. 326), K. T. (k. 326v.) oraz H. P. (k. 326v. – 327)
- protokołu z sesji Rady Gminy N. (k. 8 – 10)
- opinii sądowo – lekarskiej (k. 26)
- uchwały Rady Gminy N. z 2003 r. (k. 92 – 107)
- dokumentów uzyskanych z Gminy N. (k. 108 – 114)
- płyty CD (k. 19)

Oskarżony J. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W obszernych wyjaśnieniach podkreślił, iż w sierpniu 2014 r. to on jako radny Gminy N. był wielokrotnie atakowany i wyzywany przez G. P. (1) – również słowami obelżywymi. Szczegółowo opisał przebieg sesji Rady Gminy w dniu 11 sierpnia 2014 r. Podkreślił, iż G. P. (1) jako przewodniczący, prowokował go, zachowywał się wobec niego niewłaściwie. Bezpodstawnie nie pozwolił mu na zadawanie pytań, odebrał głos. Oskarżony dodał, iż gdy chciał zabrać głos, pokrzywdzony zamknął sesję. Oskarżony podkreślił, iż był oburzony zachowaniem G. P. (1) i chciał jak najszybciej opuścić budynek Urzędu Gminy. Przy drzwiach dogonił go pokrzywdzony. G. P. (1) zaczął go szarpać i prowokować. W związku z tym oskarżony użył gazu pieprzowego. Rozpylił gaz na ręce i brzuch G. P. (1). Oskarżony dodał, że następnie odjechał z parkingu. G. P. (1) pojechał za nim.

Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1) (k. 48 – 49, 319 – 320)

- karta karna (k. 318)

Z uwagi na przebyty przez oskarżonego udar krwotoczny lewej półkuli mózgu zwrócono się do biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, biegłego neurologa oraz biegłego psychiatry o wydanie opinii na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego i jego możliwości do udziału w czynnościach procesowych.

Biegły z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii w sporządzonej opinii stwierdził, iż brak jest przeciwwskazań do uczestnictwa oskarżonego w postępowaniu sądowym.

Biegły neurolog w opinii z dnia 04 maja 2017 r. uznał, iż z uwagi na obecny stan zdrowia oskarżonego, brak jest przeciwwskazań do jego uczestnictwa w czynnościach procesowych.

Z kolei biegła psychiatra w sporządzonej opinii sądowo – psychiatrycznej stwierdziła, iż w obecnym stanie zdrowia J. S. (3) może uczestniczyć w toczącym się postępowaniu sądowym

Dowód:

- opinie sądowo – lekarskie (k. 273 – 274, 285 – 287)

- opinia sądowo – psychiatryczna (k. 303 – 306)

Postawa oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów nie zasługuje na aprobatę Sądu. Równocześnie należy zauważyć, iż oskarżony w złożonych wyjaśnieniach przyznał, iż rozpylił w kierunku G. P. (1) gaz pieprzowy. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania przesłuchanych w sprawie świadków jednoznacznie pokazują, iż sesje Rady Gminy N. przebiegają bardzo burzliwie. Nadto nie ulega wątpliwości, iż strony nie darzą się sympatią.

Przesłuchany w charakterze świadka pokrzywdzony G. P. (1) na rozprawie sądowej w dniu 18 września 2017 r. przyznał, iż podczas sesji Rady Gminy N. w sierpniu 2014 r. oskarżony podważał jego kompetencje. Obrażał go. Zarzucał fałszerstwa. W pewnym momencie oskarżony nazwał go „zerem”. Skomentował także sposób prowadzenia sesji określając go jako zerowy. Równocześnie pokrzywdzony potwierdził, iż w pewnym momencie odebrał głos pokrzywdzonemu. Dodał, iż już po zakończeniu sesji, gdy chciał opuścić Urząd Gminy, został zaatakowany przez oskarżonego gazem pieprzowym i wyzwany w sposób obraźliwy. W związku z tym musiał odczekać kilkanaście minut zanim mógł pojechać do domu samochodem.

B. W. zeznała, iż podczas sesji Rady Gminy w dniu 11 sierpnia 2014 r. zachowanie oskarżonego było wyjątkowo niestosowne. Wypowiadał się bardzo agresywnie w stosunku do przewodniczącego G. P. (1), jak i innych radnych. W pewnym momencie powiedział do pokrzywdzonego, iż ten „jest zerem”. Równocześnie świadek przyznała, iż nie wie co zaszło pomiędzy stronami po posiedzeniu rady. O tym, że J. S. (1) użył w stosunku do pokrzywdzonego gazu pieprzowego dowiedziała się z relacji innych radnych.

Z kolei K. O. podał, iż w dniu 11 sierpnia 2014 r. jako pierwszy opuścił salę obrad. Wychodząc minął oskarżonego oraz pokrzywdzonego, którzy rozmawiali ze sobą. O całym zdarzeniu dowiedział się z prasy. Nadto świadek przyznał, iż oskarżony J. S. (2) na każdej sesji rady kogoś obraża. Często używa nieeleganckich sformułowań. Nie reaguje na upomnienia.

Z uwagi na znaczny upływ czasu również świadek J. F. na rozprawie sądowej w dniu 27 września 2017 r. nie pamiętał już szczegółów związanych z przebiegiem obrad Rady Gminy. Przesłuchiwany w dniu 17 września 2014 r. przyznał, iż oskarżony J. S. (1) podczas posiedzenia zachowywał się prowokująco. Przerzywał wypowiedzi innym uczestnikom – w tym B. W. i A. K.. Zaczepiał również przewodniczącego G. P. (1). Mówił, iż przewodniczący jest „zerem” Świadek podkreślił jednak, iż jego zdaniem oskarżony nie znieważał pokrzywdzonego jako przewodniczącego. Zaczepki oskarżonego w stosunku do G. P. (1) miały charakter prywatny. Równocześnie świadek dodał, iż nie wie co

zaszło pomiędzy stronami po wyjściu z sali. W pewnym momencie pokrzywdzony wrócił do sali obrad. Był zażawiony. Powiedział, że oskarżony rozpylił w kierunku jego twarzy gaz pieprzowy.

Przesłuchana w charakterze świadka A. K. podkreśliła, iż w uwagi na upływ czasu nie pamięta czy oskarżony używał w stosunku do G. P. (1) słów wulgarnych i obraźliwych. Dodała, iż w tym dniu oskarżony obraził więcej osób. Równocześnie świadek podtrzymała zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Świadek zeznała wówczas, iż nie widziała by oskarżony użył w stosunku do G. P. (1) gazu pieprzowego, a o zdarzeniu dowiedziała się od J. F..

Zeznania świadków przesłuchanych w przedmiotowej sprawie odzwierciedlają stan ich wiedzy odnośnie przebiegu sesji rady gminy w dniu 11 sierpnia 2014 r. Z ich treści jednoznacznie wynika, że oskarżony zachowywał się w sposób niewłaściwy, a pokrzywdzony G. P. (1) odebrał mu głos. Zarówno B. W., jak i J. F. potwierdzili, iż oskarżony nazwał pokrzywdzonego „zerem”. Potwierdza to również nagranie z przebiegu sesji. Na nagraniu wyraźnie słychać, iż oskarżony powiedział do G. P. (1): „pan jest na poziomie zera” (w 4 minucie i 32 sekundzie nagrania). Z kolei obrażenia, które odniósł G. P. (1), w związku z rozpyleniem przez oskarżonego gazu drażniącego w postaci zapalenia spojówki lewego oka zostały potwierdzone w opinii sądowo – lekarskiej sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu obrażeń ciała. Zachowanie oskarżonego, który posłużył się gazem było niczym nieuzasadnione. Nie był atakowany przez G. P. (1). Pokrzywdzony starał się jedynie wytłumaczyć oskarżonemu, iż jego zachowanie podczas sesji było niewłaściwe oraz iż zachował się niekulturalnie wobec innych radnych, a w szczególności J. F..

Świadek M. G. zaprzeczył, by podczas sesji rady oskarżony J. S. (2) nazwał G. P. (1) „zerem”. Równocześnie przyznał, iż o zdarzeniu, które miało miejsce już po zakończeniu obrad dowiedział się dopiero następnego dnia i nie zna żadnych szczegółów.

Z kolei H. P. podał, iż to G. P. (1) prowokował oskarżonego. Nie pamiętał, by oskarżony nazwał pokrzywdzonego „zerem”. Nadto zaprzeczył by oskarżony używał słów obraźliwych. Jednocześnie przyznał, iż nie był naocznym świadkiem szarpaniny, do której doszło już po zakończeniu sesji. O zdarzeniu wie jedynie z relacji innych radnych.

Natomiast K. T. zasłoniła się niepamięcią w kwestii przebiegu sesji w dniu 11 sierpnia 2014 r.

Zeznania tych świadków mają drugorzędne znaczenie w przedmiotowej sprawie. Z uwagi na znaczny upływ czasu świadkowie zasłaniaли się niepamięcią. Nadto o szarpaninie z udziałem oskarżonego i G. P. (1) dowiedzieli się z relacji osób trzecich i nie znali żadnych szczegółów.

Sąd zważył co następuje:

J. S. (1) został oskarżony o popełnienie czynu zabronionego z art. 226 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 11 sierpnia 2014 r. w N. podczas trwania sesji Rady Gminy N. znieważył G. P. (1) będącego radnym, a tym samym funkcjonariuszem publicznym, w ten sposób, że używał wobec niego słów powszechnie uznanych za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Nadto J. S. (2) oskarżono o czyn z art. 222 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk polegającego na tym, że w dniu 11 sierpnia 2014 r. w N. w budynku Urzędu Gminy naruszył nietykalność cielesną G. P. (1) będącego radnym, a tym samym funkcjonariuszem publicznym, w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że odpychał go, a następnie dwukrotnie użył wobec niego gazu drażniącego, kierując strumień na twarz wymienionego, w wyniku czego doznał on urazu w postaci zapalenia spojówki oka lewego, które to obrażenia spowodowały rozstrój jego zdrowia na czas nie przekraczający dni siedmiu.

Określone w art. 226 § 1 kk przestępstwo znieważenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych jest typem szczególnym (kwalifikowanym) w stosunku do przestępstwa znieważenia człowieka (art. 216 kk). Użytemu w art. 226 § 1 kk określeniu "znieważa" należy nadawać taką samą treść, jak przy wykładni ogólnego typu przestępstwa znieważenia. Zniewagą będzie zawsze zachowanie obliczone na naruszenie godności danej osoby. Warunkiem penalizacji jest, aby działanie sprawcy miało charakter publiczny, tj. w miejscu publicznym lub przy użyciu takich środków, iż znieważające lub poniżające treści mogą dotrzeć do świadomości większości, bliżej nieokreślonej liczby osób. Znieważenie można popełnić zarówno

w zamiarze bezpośrednim, jak ewentualnym. Oskarżony używając wobec radnego Gminy N. G. P. (1) słów: „jest pan na poziomie zera” niewątpliwie go znieważył. Jako radnemu G. P. (1) przysługuje ochrona prawna należąca funkcjonariuszowi publicznemu.

Przedmiotem bezpośredniego działania, jako znamienia czynu zabronionego określonego w art. 222 § 1 kk jest funkcjonariusz publiczny lub osoba do pomocy mu przybrana. Przepis art. 222 § 1 kk penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy go przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Jest to typ kwalifikowany w stosunku do określonego w art. 217 § 1 kk przestępstwa naruszenia nietykalności człowieka, przy czym zaostrzenie odpowiedzialności następuje ze względu na związek naruszenia nietykalności funkcjonariusza z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Tak więc omawiane przestępstwo godzi nie tylko w nietykalność cielesną funkcjonariusza, lecz także w powagę reprezentowanego przez niego urzędu i niezakłóconą realizację zadań związanych z pełnioną funkcją. Użytemu w art. 222 § 1 kk pojęciu naruszenie nietykalności należy nadawać takie samo znaczenie, jak w art. 217 § 1 kk określającym ogólny typ tego przestępstwa. Naruszenie nietykalności funkcjonariusza jest przestępstwem umyślnym, przy czym do zastosowania przepisu art. 222 § 1 kk konieczne jest ustalenie, że sprawca obejmował swoją świadomością, że jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu lub osobie do pomocy mu przybranej oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest natomiast istotny rodzaj motywu kierującego sprawcą. Wprawdzie J. S. (1) naruszył nietykalność cielesną G. P. (1) już po zakończeniu sesji Rady Gminy N., gdy ten chciał opuścić budynek Urzędu Gminy, jednak dla bytu przestępstwa z art. 222 § 1 kk wystarczające jest, gdy do naruszenia nietykalności cielesnej dojdzie również bezpośrednio po zakończeniu obowiązków służbowych funkcjonariusza, gdy opuszcza on miejsce pracy. G. P. (1) podjął rozmowę z oskarżonym w związku z zaistniałym sporem pomiędzy nim, a radnym J. F.. Spór i agresja słowna oskarżonego wobec J. F. rozpoczęła się już podczas sesji rady. Oskarżony jeszcze przy wyjściu z sali obrad kontynuował kłótnię. Wówczas interweniował pokrzywdzony, który wbrew twierdzeniom oskarżonego nie pobiął go. Potwierdzają to nagrania z monitoringu i protokół oględzin tych nagrań. Rozmowa pokrzywdzonego i oskarżonego dotyczyła spraw związanych z obradami, a w szczególności zachowania się oskarżonego. Tym samym G. P. (1) jako radnemu, który wychodził z budynku Urzędu Gminy po zakończonej sesji nadal przysługiwała ochrona prawna należąca funkcjonariuszowi publicznemu.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona art. 226 § 1 kk oraz art. 222 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Należy jednak stwierdzić, że wina oskarżonego nie była znaczna, co ma związek również ze stopniem społecznej szkodliwości popełnionych czynów. J. S. (1) nie był dotychczas karany. Nadto dotychczasowy sposób życia i postawa oskarżonego pozwalają stwierdzić, iż czyny popełnione przez niego miały charakter incydentalny oraz wynikały z emocji związanych z burzliwym przebiegiem sesji rady. Postawa oskarżonego prognozuje, iż w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego i powtórnie nie popełni innego przestępstwa. W związku z powyższym na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego J. S. (2) o czyn z art. 226 § 1 kk oraz art. 222 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na okres próby wynoszący 1 rok.

Dla urealnienia dolegliwości za popełniony czyn, Sąd na mocy art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzekając wobec oskarżonego wysokość świadczenia Sąd wziął pod uwagę jego sytuację majątkową i rodzinną uznając, że orzeczona kwota nie powinna stanowić dla niego znacznego obciążenia, gdyż otrzymuje on comiesięczne świadczenie emerytalne i nie ma nikogo na utrzymaniu.

Na podstawie art. 629 kpk Sąd zasądził oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 1460,73 zł i obciążył go opłatą w kwocie 100 zł.

Sędzia: